

**Latvijas Republikas Augstākās tiesas
Senāta Administratīvo lietu departamenta
Lieta Nr.A42455205
SKA-262/2009
2009.gada 25.augusta
LĒMUMS**

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētājs senators J.Neimanis

senators A.Guļāns

tiesnese V.Kakste

piedaloties pieteicējiem *B.S.L.-S.*, *V.S.*, *R.M.A.L.-S.* un pieteicēju pārstāvim *G. P.* un

atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes pārstāvim *A. Z.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *B.S.L.-S.*, *V.S.* un *R.M.A.L.-S.* pieteikumu par Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes 2005.gada 5.oktobra lēmumu Nr.271 un Nr.272 atcelšanu un labvēlīga administratīvā akta izdošanu, sakarā ar *B.S.L.-S.*, *V.S.* un *R.M.A.L.-S.* kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2008.gada 12.novembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicēja *B.S.L.-S.*, ir dzimusi 1953.gadā Vācijā, ir Latvijas pilsoņu pēcnācēja, Vācijas pilsoņe, 1977.gadā Latvijas sūtniecība Londonā uzņēmusi uzskaitē kā Latvijas Republikas pilsoni un izsniegusi Latvijas Republikas pilsoņa ārzemju pasi.

[2] Pieteicējs *V.S.* ir dzimis 1955.gadā Rīgā, ir Latvijas pilsoņu pēcnācējs, Latvijas okupācijas laikā 1988.gadā naturalizācijas ceļā ieguvis Vācijas pilsonību, 1978.gadā Latvijas sūtniecība Londonā uzņēmusi uzskaitē kā Latvijas Republikas pilsoni un izsniegusi Latvijas Republikas pilsoņa ārzemju pasi.

[3] Pieteicēja *R.M.A.L.-S.* ir *V.S.* un *B.S.L.-S.* meita, dzimusi 1990.gada 1.maijā.

[4] Pieteicēji nav reģistrējušies Iedzīvotāju reģistrā līdz 1995.gada 1.jūlijam.

[5] Pieteicēji 2005.gada 21.janvārī un 2005.gada 22.februārī iesniedza Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldei iesniegumus izsniegt viņiem Latvijas Republikas pilsoņu pasēs.

[6] Ar Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes Personu statusa kontroles departamenta 2005.gada 19.jūlija lēmumu Nr.L-628/1 pieteicēja *B.S.L.-S.*, atzīta par Latvijas pilsoni pēc kompetentas Vācijas valsts iestādes izdota dokumenta par atteikšanos no Vācijas pilsonības iesniegšanas. Lēmums ar Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes priekšnieka 2005.gada 5.oktobra lēmumu Nr.272 (turpmāk – lēmums Nr.272) atstāts negrozīts.

[7] Ar Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes Personu statusa kontroles departamenta 2005.gada 19.jūlija lēmumu Nr. L-628 pieteicējs *V.S.* atzīts par Latvijas pilsoni pēc Vācijas valsts iestādes izdota dokumenta par atteikšanos no Vācijas pilsonības iesniegšanas. Ar Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes 2005.gada 5.oktobra lēmumu Nr.271 (turpmāk – lēmums Nr.271) šāds lēmums atstāts negrozīts. Minētajā lēmumā arī noteikts, ka jautājumu par ziņu iekļaušanu Iedzīvotāju reģistrā kā Latvijas pilsoni par *V.S.* meitu *R.M.A.L.-S.* varēs izskatīt pēc Vācijas valsts iestādes izdotas izziņas iesniegšanas par to, vai *R.M.A.L.-S.* ir vai nav Vācijas pilsonē. Gadījumā, ja *V.S.* meita ir kādas citas valsts pilsonē un šo pilsonību ir ieguvusi pēc 1990.gada 4.maija, viņa nevar tikt atzīta par Latvijas pilsoni.

[8] Pieteicēji iesnieguši pieteikumu administratīvajā tiesā par Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes 2005.gada 5.oktobra lēmuma Nr.271 un 2005.gada 5.oktobra lēmuma Nr.272 atcelšanu un labvēlīgu administratīvo aktu izdošanu.

[9] Ar Administratīvās rajona tiesas 2007.gada 28.jūnija spriedumu pieteicēja *V.S.* un pieteicējas *B.S.L.-S.* pieteikums noraidīts, kā arī izbeigta tiesvedība

daļā par pieteicējas *R.M.A.L.-S.* pieteikumu par lēmuma Nr.272 atcelšanu daļā, ar kuru atteikts izskatīt jautājumu par viņas iekļaušanu Iedzīvotāju reģistrā kā Latvijas pilsoni.

[10] Administratīvā apgabaltiesa ar 2008.gada 12.novembra spriedumu noraidīja *V.S., B.S.L.-S.* pieteikumu daļā par Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes 2005.gada 5.oktobra lēmumu Nr.271 un Nr.272 atcelšanu daļā, kurā iekļauts nosacījums, ka piederība Latvijas pilsoņu kopumam tiek atzīta pēc atteikšanās no Vācijas pilsonības, un atstāja negrozītu Administratīvās rajona tiesas spriedumu daļā, ar kuru izbeigta tiesvedība par *R.M.A.L.-S.* pieteikumu. Spriedums pamatots ar tālāk norādītajiem argumentiem.

[10.1] Lietā pārsūdzētajiem lēmumiem ir divējāda daba, proti, tie ir pieteicējiem labvēlīgi daļā, kurā iestāde nolemj atzīt pieteicējus par Latvijas pilsoņiem, bet ir nelabvēlīgi daļā, kurā iekļauts nosacījums par atteikšanos no Vācijas pilsonības, bez kura izpildes labvēlīgo administratīvo aktu nevar izdot. Pieteicēji tiesā iebilst un lūdz atcelt administratīvos aktus daļā, kurā tie satur pieteicējiem nevēlamus nosacījumus.

[10.2] Pirmās instances tiesa ir pareizi izvērtējusi un atzinusi, ka iestāde pamatoti piemēroja Pilsonības likuma pārejas noteikumu 1.punktu, konkrēti tā pēdējo teikumu, kas noteic, ka, reģistrējoties pēc 1995.gada 1.jūlija, ir jāatsakās no citas valsts pilsonības. Pieteicēju reģistrēšanās Latvijas konsulārajos dienestos ārzemēs, pagarinot Latvijas ārzemju pasu derīgumu termiņu, nav pielīdzināma tai reģistrācijai, kāda bija jāveic atbilstoši tiesību normā noteiktajai reģistrācijas kārtībai Latvijas pārstāvniecībās ārzemēs, bet Latvijā – Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldē. Likumdevējs pilsoņu apzināšanai ir noteicis tieši šādu kārtību, līdz ar to izteiktie argumenti, ka pieteicēji ir vai būtu atzīstami par Latvijas pilsoņiem bez noteiktās reģistrācijas, ir neatbilstoši likumdevēja paustajai gribai.

[10.3] Pilsonības likuma pārejas noteikumu 1.punkts paredz, ka, konstatējot faktiskos apstākļus, ka: 1) persona ir atzīstama par Latvijas pilsoni vai viņa pēcnācēju; 2) personai ir citas valsts pilsonība; 3) iesniegumu par reģistrēšanos par Latvijas pilsoni ir iesniegts pēc 1995.gada 1.jūlija, ir jāpieņem obligātais administratīvais akts, iekļaujot tajā nosacījumu par atteikšanos no citas valsts pilsonības. Tā kā pieteicēji nav reģistrējušies likumdevēja noteiktajā kārtībā, atzīstams, ka iestāde pareizi izdeva obligātos administratīvos aktus, iekļaujot tajos nosacījumus par atteikšanos no citas

valsts pilsonības. No 1994.gada 25.augusta, kad spēkā stājās Pilsonības likums, pieteicējiem nav subjektīvās tiesības prasīt reģistrēt viņus Iedzīvotāju reģistrā kā Latvijas pilsoņus, vienlaicīgi saglabājot citas valsts – Vācijas pilsonību.

[10.4] Pieteicēju tiesiskā palāvība uz attiecīgajā jautājumā nekompetentas iestādes – konsulārā dienesta rīcību, nevēršot pieteicēju uzmanību uz to, ka līdz 1995.gada 1.jūlijam nepieciešams reģistrēties Iedzīvotāju reģistrā, nav aizsargājama.

[10.5] Nav pamatots apelācijas arguments par to, ka Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde nebija kompetenta pieņemt lēmumus Nr.271 un Nr.272, ar kuriem ir atzīta pieteicēju piederība Latvijas pilsoņu kopumam pēc atteikšanās no Vācijas pilsonības, jo saskaņā ar Ministru kabineta 2003.gada 7.janvāra noteikumu Nr.7 „Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes nolikums” (spēkā pārsūdzēto lēmumu pieņemšanas brīdī) 1.punktu Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde nosaka personu tiesisko statusu valstī. 5.1.apakšpunkts noteica, ka Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde pieņem lēmumus par personu piederību pilsoņu kopumam.

[10.6] Atbildētāja lēmumā Nr.272 daļā par ziņu iekļaušanu Iedzīvotāju reģistrā par pieteicēju meitu kā Latvijas pilsoni, ir pieņemusi starplēmumu.

[11] Pieteicēji iesnieguši kasācijas sūdzību par 2008.gada 12.novembra spriedumu. Kasācijas sūdzībā norādīts, ka tiesa piemēroja Pilsonības likuma normas neatbilstoši lietas faktiskajiem apstākļiem, pārkāpjot nelabvēlīga tiesiskā regulējuma atpakaļejoša spēka aizliegumu. Tiesa pārkāpa Vispārējās cilvēktiesību deklarācijas 15.pantu, nav ievērojusi Latvijas Republikas valstiskās kontinuitātes principu un tiesiskās palāvības principu. Tiesa nepiemēroja Ministru kabineta 2005.gada 22.februāra noteikumus Nr.137 „Naturalizācijas pārvaldes nolikums”. Tiesa pārkāpa Administratīvā procesa likuma 7.pantu, 63.panta pirmo daļu un 64.panta otro daļu.

[12] Tiesas sēdē pieteicēji uzturēja kasācijas sūdzību uz tajā norādītajiem pamatiem. Atbildētāja pārstāvis kasācijas sūdzību neatzina.

Motīvu daļa

[13] Lemjot par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, administratīvajai tiesai ir jāpiemēro Pilsonības likuma pārejas noteikumu 1.punkts.

[14] Pilsonības likuma pārejas noteikumu 1.punkts paredz, ka Latvijas pilsoņi un viņu pēcnācēji, kuri laikā no 1940.gada 17. jūnija līdz 1990.gada 4.maijam, glābdamies no PSRS un Vācijas okupācijas režīma terora, ir atstājuši Latviju kā bēgļi, tikuši deportēti vai minēto iemeslu dēļ nav varējuši atgriezties Latvijā un šajā laikā naturalizējušies ārvalstīs, saglabā tiesības reģistrēties Iedzīvotāju reģistrā kā Latvijas pilsoņi un pēc reģistrācijas pilnā apjomā bauda pilsoņa tiesības un pilda pilsoņa pienākumus, ja reģistrācija notiek līdz 1995.gada 1. jūlijam. Ja šīs personas reģistrējas pēc 1995.gada 1.jūlija, tām jāatsakās no citas valsts pilsonības (pavalstniecības).

[15] Pilsonības likuma pārejas noteikumu 1.punkta pirmajam un otrajam teikumam ir izšķiroša nozīme izskatāmajā lietā. Tā kā pieteicēji ir gan Latvijas, gan citas valsts pilsoņi, šīs tiesību normas, izlemjot pieteicēju pieteikumu, ierobežo prasītā labvēlīga administratīvā akta izdošanu.

[16] Izvērtējot piemērojamo tiesību normu atbilstību Latvijas Republikas konstitucionālajām normām, Senāts uzskata, ka:

1) Pilsonības likuma pārejas noteikumu 1.punkta pirmais teikums neatbilst Latvijas Republikas Satversmes 2.pantam, Latvijas PSR Augstākās padomes 1990.gada 4.maija deklarācijas „Par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu” preambulai un Latvijas Republikas Satversmes 89. un 116.pantam, kā arī 91.pantam;

2) Pilsonības likuma pārejas noteikumu 1.punkta otrais teikums neatbilst Latvijas Republikas Satversmes 1.pantam (tiesiskās paļāvības principam), 2.pantam, Latvijas PSR Augstākās padomes 1990.gada 4.maija deklarācijas „Par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu” preambulai un Latvijas Republikas Satversmes 89. un 116.pantam, kā arī 91.pantam.

Šāda uzskata pamatā ir tālāk norādītie apsvērumi.

I

[17] No Latvijas Republikas Satversmes 2.panta un Latvijas PSR Augstākās padomes 1990.gada 4.maija deklarācijas „Par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu” preambulas izriet Latvijas valstiskā nepārtrauktība (*sal. Satversmes tiesas 2007.gada 29.novembra sprieduma lietā Nr. 2007-10-0102 31. un 32.punktū*). 1990.gada 4.maija deklarācijas „Par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu” preambula uzliek Latvijas Republikas valsts varas institūcijām par pienākumu ievērot

Latvijas Republikas nepārtrauktības doktrīnu un neatkāpties no tās. Visos gadījumos, kad tas ir juridiski svarīgi, Latvijas Republikas valsts varas institūcijām sava rīcība jābalsta uz preambulā formulēto nepārtrauktības doktrīnu. Valstiskās nepārtrauktības princips ir jāievēro arī likumdevējam, izmantojot savu kompetenci patstāvīgi noregulēt pilsonības jautājumu.

[18] Latvijas Republikas valstiskās nepārtrauktības juridiskās konsekvences ir:

- 1) neraugoties uz okupāciju, Latvijas valsts turpināja nepārtraukti pastāvēt;
- 2) 1919.gada 23.augusta likuma „Par pavalstniecību” un 1936.gada 20.februāra likuma „Par ārzemju pasēm” normas bija spēkā līdz brīdim, kad to regulējumu aizstāja leģitīmas Latvijas varas pārstāvju izdotas jaunākas tiesību normas;
- 3) okupācijas laikā Latvijas pilsonība turpināja pastāvēt (*sal. Satversmes tiesas 2005.gada 17.marta sprieduma lietā Nr.2004-15-0106 13.punktu*) un izplatīties arī nākamajās paaudzēs saskaņā ar *ius sanguinis* principu;
- 4) okupācijas laikā Latvijas valsts sūtniecības ārzemēs rīkojās Latvijas valsts vārdā, lai stiprinātu Latvijas valsti, un to izdotie lēmumi un veiktās darbības ir spēkā.

[19] Ievērojot iepriekšminēto, Senāts secina, ka pieteicēji attiecībās ar Latvijas valsti ir uzskatāmi par Latvijas pilsoņiem. Latvijas pilsoņa tiesisko statusu viņiem konstatēja Latvijas sūtniecības ārvalstīs, izsniedzot Latvijas ārzemju pasēs. Latvijas pilsoņa statuss viņiem nav atņemts ar tiesas spriedumu, un viņi no Latvijas pilsonības nav atteikušies.

[20] Pilsonība jeb cilvēka saikne ar valsti ir cilvēktiesība (*sk. plašāk I.Ziemele. Cilvēktiesības pasaulē un Latvijā. Rīga: aut.izd., 2000., 86.lpp.*). Tā ir iekļauta Vispārējās cilvēktiesību deklarācijas 15.pantā un aizsargāta Latvijā, pamatojoties uz Latvijas Republikas Satversmes 89.pantu.

[21] Valstīm ir tiesības noteikt savu pilsoņu loku. Tiesiskajās attiecībās valsts orgāniem ir jāievēro tas, vai cilvēks ir attiecīgās valsts pilsonis, bet pamatā jāatstāj bez ievērības, vai cilvēks vienlaicīgi ir citas valsts pilsonis (dubultpilsonis). Citas valsts pilsonība ir relevanta tikai izņēmuma gadījumos (*sk. Stern K. Das*

Staatsrecht der Bundesrepublik Deutschland. Band I. 2.Aufl. München: Beck, 1984. S.255).

[22] Pilsonības likuma pārejas noteikumu 1.punkta pirmais teikums noteic, ka Latvijas pilsoņi un viņu pēcnācēji, kuri laikā no 1940.gada 17. jūnija līdz 1990.gada 4.maijam, glābdamies no PSRS un Vācijas okupācijas režīma terora, ir atstājuši Latviju kā bēgļi, tikuši deportēti vai minēto iemeslu dēļ nav varējuši atgriezties Latvijā un šajā laikā naturalizējušies ārvalstīs, saglabā tiesības reģistrēties Iedzīvotāju reģistrā kā Latvijas pilsoņi un pēc reģistrācijas pilnā apjomā bauda pilsoņa tiesības un pilda pilsoņa pienākumus, ja reģistrācija notiek līdz 1995.gada 1.jūlijam.

Iedzīvotāju reģistra galvenais uzdevums ir nodrošināt Latvijas pilsoņu, Latvijas nepilsoņu, kā arī Latvijā uzturēšanās atļauju, reģistrācijas apliecību vai pastāvīgās uzturēšanās apliecību saņēmušo personu uzskaiti (*Iedzīvotāju reģistra likuma 3.pants*).

Reģistrācija Iedzīvotāju reģistrā ir attaisnojama ar informācijas uzskaites vajadzību par Latvijas pilsoņiem, taču valsts pārvaldes uzdevumu pildīšanas atvieglošanas nolūkā nevar atņemt cilvēkam tiesības izlietot cilvēktiesību un no pilsonības izrietošās citas tiesības, piemēram, atrasties valsts aizsardzībā (*sk. Latvijas Republikas Satversmes 98.pantu*).

Kā acīmredzami nesamērīgs cilvēktiesības ierobežojums, Pilsonības likuma pārejas noteikumu 1.punkta pirmais teikums ir pretrunā ar Latvijas Republikas Satversmes 89. un 116.pantu.

II

[23] Pilsonības likuma pārejas noteikumu 1.punkta otrais teikums noteic, ja personas (Latvijas pilsoņi un viņu pēcnācēji, kuri laikā no 1940.gada 17. jūnija līdz 1990.gada 4.maijam, glābdamies no PSRS un Vācijas okupācijas režīma terora, ir atstājuši Latviju kā bēgļi, tikuši deportēti vai minēto iemeslu dēļ nav varējuši atgriezties Latvijā un šajā laikā naturalizējušies ārvalstīs) reģistrējas pēc 1995.gada 1.jūlija, tām jāatsakās no citas valsts pilsonības (pavalstniecības).

Atjaunojot neatkarīgās Latvijas tiesību sistēmu, likumdevējam, ievērojot tiesiskas valsts principus, bija pienākums veikt pasākumus, lai iespēju robežās izlīdzinātu arī iepriekšējā režīma nodarītos zaudējumus un atjaunotu taisnīgumu (*sk. Satversmes tiesas 2003.gada 25.marta sprieduma lietā Nr. 2002-12-01 secinājumu daļas 1. punktu*).

Likumdevējs ir atstājis bez ievērības, ka Pilsonības likuma pārejas noteikumu 1.punkta pirmajā teikumā norādītajam personu lokam dubultpilsonība izveidojās Latvijas okupācijas seku ietekmē, un ka šie cilvēki kā Latvijas pilsoņi Latvijas okupācijas laikā ārvalstīs veidoja vienu no būtiskajiem Latvijas valsts elementiem – valststautu.

Likumdevējs nav apsvēris nedz Pilsonības likuma pārejas noteikumu 1.punkta otrā teikuma leģitīmo mērķi, nedz ierobežojuma, kas liedz izmantot Latvijas pilsoņa tiesības, samērīgumu.

Tādējādi Pilsonības likuma pārejas noteikumu 1.punkta otrais teikums ir pretrunā ar Latvijas Republikas Satversmes 2.pantu un 89. un 116.pantu.

[24] Augstākā Padome 1991.gada 27.novembrī pieņēma lēmumu „Par Latvijas Republikas Augstākās Padomes 1991.gada 15.oktobra lēmuma „Par Latvijas Republikas pilsoņu tiesību atjaunošanu un naturalizācijas pamatnoteikumiem” piemērošanu ārvalstīs dzīvojošiem Latvijas Republikas pilsoņiem”, noteicot, ka Latvijas Republikas Augstākās Padomes 1991.gada 15.oktobra lēmuma „Par Latvijas Republikas pilsoņu tiesību atjaunošanu un naturalizācijas pamatnoteikumiem” 2.2.punktā noteiktā norma par ekspatriācijas atļaujas uzrādīšanu un 2.3.punkts neattiecas uz Latvijas Republikas pilsoņiem un viņu pēcnācējiem, kuri, Tēvzemes okupācijas apstākļos atradami ārpus Latvijas, ieguvuši citas valsts pilsonību laika posmā no 1940.gada 17.jūnija līdz 1991.gada 21.augustam.

Savukārt tiesiskās paļāvības princips paredz, ka iepriekš noteikto tiesisko regulējumu var mainīt tikai ņemot vērā konstitūcijā nostiprinātos principus un ievērojot personas tiesiskās intereses un tiesisko paļāvību. Tiesiskās paļāvības princips aizsargā personas reiz iegūtās tiesības, t.i., personas var paļauties uz to, ka tiesības, kas iegūtas saskaņā ar spēkā esošu tiesību aktu, noteiktajā laika periodā tiks saglabātas un reāli īstenotas.

Saskaņā ar šā lēmuma 1.punktu minētais Latvijas pilsoņu loks varēja paļauties, ka viņiem iegūtā ārvalstu pilsonība tiek atzīta, un tās dēļ Latvijas pilsoņa tiesības

vairāk netiks liegtas. Tomēr vēlāk pieņemtā Pilsonības likuma pārejas noteikumu 1.punkta otrais teikums izvirza prasību okupācijas dēļ ārvalstīs nonākušajiem Latvijas pilsoņiem atteikties no dubulpilsonības.

Tādējādi Pilsonības likuma pārejas noteikumu 1.punkta otrais teikums ir pretrunā ar Latvijas Republikas Satversmes 1.pantu un tieši tiesiskās paļāvības principu.

[25] Tā kā pieteicēji ir ieguvuši Vācijas pilsonību, bet Latvijas Republika ir Eiropas Savienības dalībvalsts, tad Pilsonības likuma pārejas noteikumu 1.punkta atbilstība ir vērtējama arī no Eiropas Kopienas dibināšanas līguma normu viedokļa. Eiropas Kopienas dibināšanas līguma 12.panta pirmais teikums noteic, ka ir aizliegta jebkāda diskriminācija pilsonības dēļ. Arī Latvijas Republikas Satversmes 91.pants noteic, ka cilvēka tiesības tiek īstenotas bez jebkādas diskriminācijas.

Pilsonības likuma pārejas noteikumu 1.punkta piemērošanas rezultātā Latvijas pilsoņi, kuriem ir arī citas Eiropas Savienības dalībvalsts pilsonība, kura izveidojusies okupācijas seku dēļ, ir tiesiski nevienlīdzīgā situācijā ar Latvijas pilsoņiem, kuriem nav citas Eiropas Savienības dalībvalsts pilsonība. Tie neattaisnoti nevar baudīt tās tiesības, kas piešķirtas Latvijas pilsoņiem, kuriem nav citas Eiropas Savienības dalībvalsts pilsonība.

Tādējādi Pilsonības likuma pārejas noteikumu 1.punkts ir pretrunā ar Latvijas Republikas Satversmes 91.pantu.

Nolēmuma daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 104.panta otro daļu un Satversmes tiesas likuma 17.panta pirmās daļas 9.punktu, 19.¹panta pirmās daļas 2.punktu un otro daļu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

n o l ē m a

Iesniegt pieteikumu Latvijas Republikas Satversmes tiesai par Pilsonības likuma pārejas noteikumu 1.punkta pirmā teikuma atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 2.pantam, Latvijas PSR Augstākās padomes 1990.gada 4.maija deklarācijas „Par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu” preambulai un Latvijas Republikas Satversmes 89. un 116.pantam, kā arī 91.pantam un Pilsonības likuma pārejas noteikumu 1.punkta otrā teikuma atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 1.pantam (tiesiskās paļāvības principam), 2.pantam, Latvijas PSR Augstākās padomes 1990.gada 4.maija deklarācijas „Par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu” preambulai un Latvijas Republikas Satversmes 89. un 116.pantam, kā arī 91.pantam.

Apturēt tiesvedību lietā, kas ierosināta pēc *B.S.L.-S.*, *V.S.* un *R.M.A. L.-S.* pieteikuma par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, līdz Satversmes tiesas nolēmuma spēkā stāšanās brīdim.

Lēmums nav pārsūdzams.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs senators	<i>(paraksts)</i>	J.Neimanis
Senators	<i>(paraksts)</i>	A.Guļāns
Tiesnese	<i>(paraksts)</i>	V.Kakste